

[Justitsministeren.]

ligt Udtryk end blot Næring, Profession eller Erhverv. Jeg syntes, der skulde et højtideligere Udtryk til Afslutning dær. Kan den ærede Ordfører, for hvem Højtidelighed paa ingen Maade kan siges at være saa fjern, finde et endnu pragtfuldere Udtryk, skal jeg med Glæde acceptere det.

Men for at vende tilbage til Schweiz kan jeg ikke nægte mig den Fornøjelse at oplæse følgende — det er altsaa en tvivlsom Fornøjelse, men det er Tiden, der har fremkaldt disse Bestemmelser:

„Forbundsraadet kan, om nødvendigt, særligt forbyde enkelte Former for en mod Schweiz's politiske og kulturelle Grundlag rettet Propaganda. Forbundsraadet kan uden Hensyn til, om der er begaaet en strafbar Handling af en bestemt Person, endelig forbyde Presseorganer eller periodiske Skrifter, der har medvirket til at begaa en efter den heromhandlede Lov strafbar Handling, for et Tidsrum af 6 Maaneder og i Gentagelsestilfælde for bestandig“

— ja, man gaar saa langt ud, at man siger:

„De behørigte kantonale Myndigheder skal forbyde offentlig Tilkendegivelse, særlig gennem Forsamlinger og Optog, naar det maa antages, at der derved vil blive begaaet Overtrædelser mod den heromhandlede Anordning.“

Jeg tror, at man, som jeg sagde før, skal sætte sig lidt ind i Forholdene andre Steder og i Udviklingen de senere Aar, før man optræder med den Art Kritik eller med de Insinuationer, som den ærede Ordfører for de Konservative (Stein) fandt passende, men som er lidet passende til den Situation, vi er inde i.

En Paragraf, som det er meget vanskeligt at formulere, og hvis Ordlyd jeg derfor paa ingen Maade holder ubetinget paa, er Paragraffen med Hensyn til den særlige Ytringsfrihed. Jeg er forbavset over, at Demokrater ikke forstaa, hvad det er, der ligger bag ved denne Paragraf. Der er ikke i Grundlov, Straffelov eller i nogen anden Lov givet nogen som helst Anvisning, og har aldrig været det, til Domstolene i Retning af at betragte Beskyldninger for Embedsmisbrug, grove Ærefornærmelser, Bagvaskelser eller lignende som ringere, blot fordi vedkommende demokratisk set havde større Ansvar end andre; fordi vedkommende var i Besiddelse af en politisk Stilling, som krævede særlig Tillid, er der ikke givet Domstolene Anvisning paa at betragte grove Injurier over for ham som mindre

betydningsfulde end over for den almindelige Borger. Efterhaanden har Domstolene her som forskellige andre Steder, maaske ogsaa for at deltage i den almindelige Tilbøjelighed til at trække den politiske Gerning nedad, for at undgaa at komme til at ramme i den Udstrækning,

Formanden: Jeg beder om Ro i Salen!

Justitsministeren (Steincke): . . . som de efter min Mening burde, konstrueret nogle Begreber, som Strafferetten ikke kender: Politisk Hæderlighed, politisk Ytringsfrihed, der har faaet den praktiske Virkning, at naar der er Tale om visse særlige ansvarlige, om Politikere, kan man sige omtrent hvad som helst uden at risikere noget; man skulde bare prøve at sige det samme over for en Dommer!

Det er den Betragtning, jeg gaar imod, det er den Betragtning, jeg slet ikke forstaa, at et Demokrati, ikke mindst i disse Tider, ikke søger at ramme. Hvis der endelig skal være Tale om en Forskel, skulde der være betydelig strengere Straf for at beskyldte den, der har et særligt Ansvar, for Embedsmisbrug, ligesom der ogsaa skulde være betydelig større Straf for ham, hvis han misbrugte sit Embede. Jeg beder om, at man i hvert Fald vil diskutere dette Problem med den Alvor, som jeg synes, Tiden opfordrer til, saa kan man i øvrigt prøve paa, om man kan formulere Paragraffen bedre, end jeg har gjort det.

Jeg glædede mig over, at den ærede Ordfører for Venstre tiltraadte Ændringen af Bagvaskelsesparagraffen. Derimod forstod jeg ikke hans Udtalelse om § 270. Den ærede Ordfører sagde, at han var imod dette Udtryk: „utilbørlig fornærmende“. Der staar i den gældende Straffelovs § 270 følgende:

„Er Sigtelsens Fremsættelse ved sin Form utilbørlig fornærmende, kan Straf efter § 267, Stk. 1, anvendes, selv om Sandhedsbevis føres.“

Der staar i mit Forslag til § 270 — jeg kan ogsaa nøjes med at læse den gamle Bestemmelse op, da det ordret er det samme:

„Er Sigtelsens Fremsættelse ved sin Form utilbørlig fornærmende, kan Straf efter § 267, Stk. 1, anvendes, selv om Sandhedsbevis føres.“

— det samme, som der staar i den gældende Straffelov. Hvor kan det virke op-hidsende paa det ærede Medlem i Dag,